

Arrest

nr. 222 963 van 20 juni 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JANSSENS
Duboisstraat 43
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 22 februari 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 29 januari 2019 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 februari 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 januari 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Op 29 januari 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

1.3. Op 29 januari 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot afgifte van een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing:

"INREISVERBOD

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1):

Naam : Y(...)

voornaam : S(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Turkije In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. De beslissing tot verwijdering van 29.01.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod (2) REDEN VAN DE BESLISSING: Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door een ambtenaar van De Dienst Vreemdelingenzaken op 29.01.2019 en werd rekening gehouden met haar verklaringen. Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten: Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat: □ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. Er bestaat een risico op onderduiken: 1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert sinds 1 jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. 3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene verklaart reeds een jaar in België te zijn. Betrokkene heeft zich echte niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en heeft haar verblijf op het huidige adres niet doorgegeven aan de Stad Antwerpen of de Belgische instanties. 4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 10.01.2019 dat haar betekend werd op 10.01.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Betrokkene weigert aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de politie van Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek aan de hand van een sefor brochure. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar: Betrokkene woont in bij haar zoon Y(...) H(...) (...) die legaal in België verblijft. Ook haar zoon Y(...) U(...) die de Belgische nationaliteit heeft, verblijft in België. Het gegeven dat betrokkene's zonen zich in België hebben gevestigd, kan een terugkeer van betrokkene naar Turkije niet in de weg staan. Zij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van haar zonen en haar schoondochter. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar volwassen kinderen. Nergens uit het administratief dossier staat dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Een inreisverbod staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene's zonen kunnen betrokkene regelmatig komen bezoeken in Turkije en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een inreisverbod vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene. Betrokkene werd op 29.01.2019 gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaart dat ze in België is omdat ze in Turkije niemand heeft. Ze verklaart niet terug te kunnen keren omdat ze gescheiden is en zichzelf niet kan onderhouden in Turkije. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij/zij in (land waarnaar zij teruggeleid wordt) een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Betrokkene brengt geen

elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

1.4. Op 22 februari 2019 wordt verzoekster gerepatrieerd naar Turkije.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoekster de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 14, 15bis, 16, 17, 47/3 en 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM). Het middel luidt als volgt:

“Algemeen juridisch kader Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten. Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de materiële en formele motiveringsplicht, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van artikel 8 EVRM, schending van artikelen 14, 15bis, 16, 17 en artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet en schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. Dat de Staatssecretaris de concrete elementen in het dossier van verzoekster miskent en hiermee de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen miskent. Tevens schendt de Staatssecretaris met zijn beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster wenst op te merken dat de motivering in de beslissing d.d. 29 januari (stuk 1) een loutere standaard-beslissing betreft, die op geen enkele concrete wijze ingaat op de situatie van verzoekster. Verzoekster deed een aanvraag tot vestiging op grond van artikel 47/3 van de Wet van 15 december 1980 in functie van mevrouw S(...) R(...) H(...), die de Nederlandse nationaliteit heeft. Verzoekster vormt een gezin met haar zoon Y(...) H(...), die over een verblijfsvergunning in België beschikt. De zoon van verzoekster is gehuwd met een Nederlandse onderdaan, S(...) R(...) M(...) met rijksregisternummer (...). Verzoekster leeft in dat gezin. Bovendien heeft verzoekster nog een zoon, Y(...) U(...) met de Belgische nationaliteit en deze leeft eveneens in België. Verzoekster deed een aanvraag tot vestiging op grond van artikel 47/3 van de Wet van 15 december 1980 en op 10 januari 2019 is van de gemeentelijke diensten een ontvangstmelding gekomen, waarbij gemeld werd dat “uw aanvraag tot inschrijving nieuwkomer is toegekomen bij onze diensten. Wij contacteren U zo spoedig mogelijk met meer informatie”. (stuk 2) Het is dan ook duidelijk dat verzoekster nog een aanvraag tot vestiging heeft ingediend en dat deze nog niet beantwoord werd. De Staatssecretaris stelt dat zij haar verblijf in België niet op de wettelijke voorziene manier heeft trachten te regulariseren. Niets is minder waar. Verzoekster heeft een aanvraag tot vestiging als nieuwkomer gedaan, doch heeft hierop nog geen antwoord bekomen. Indien aan verzoekster thans een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd, is dit volkomen onredelijk en in strijd met artikel 47/3 van de Wet van 15 december 1980., omdat verzoekster wel een aanvraag tot vestiging heeft ingediend en dat de Staatssecretaris hierop niet meer dient te antwoorden gelet op het inreisverbod. Verder roept

verzoekster een schending van artikel 8 EVRM, immers door het opgelegde inreisverbod kan verzoekster geen gezin vormen met haar in België gevestigde familie, hoewel verzoekster hiertoe een aanvraag had ingediend. Door de Staatssecretaris wordt opgeworpen dat verzoekster zich niet heeft aangemeld bij de gemeente en dat zij haar huidige adres niet heeft doorgegeven aan de Stad Antwerpen of de Belgische instanties. Zulks is manifest onjuist omdat in de aanvraag vestiging als nieuwkomer wel degelijk het adres van verzoekster vermeld staat en dat de Stad Antwerpen op 10 januari 2019 de goede ontvangst meldt van de aanvraaginschrijving als nieuwkomer. Op 10 januari 2019 werd verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, doch verzoekster had op dat ogenblik reeds een aanvraag tot vestiging ingediend en de Stad Antwerpen had hiervan reeds de ontvangst gemeld. Op 29 januari 2019 stellen dat verzoekster zich niet zal houden aan het bevel om het grondgebied te verlaten is voorbarig omdat op dat ogenblik de termijn van 30 dagen om hiertegen een beroep tot nietigverklaring zelfs nog niet verstreken zijn. Hieruit blijkt dat de Staatssecretaris onzorgvuldig gemotiveerd heeft. Zelf wanneer verzoekster ondervraagd wordt op 29 januari 2019 door de ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en waar zij verklaart dat zij in Turkije niemand heeft, wordt daarmee geen rekening gehouden, hoewel de Staatssecretaris goed op de hoogte is dat de familie van verzoekster in België gevestigd is en aldus in België leeft. Verder heeft de Staatssecretaris bij het opleggen van een inreisverbod de verplichting om de evenredigheid van dergelijke maatregel met het recht op een gezinsleven- of privéleven dat verzoekster heeft op grond van artikel 8 EVRM te onderzoeken. Hieromtrent stelt de Staatssecretaris echter dat het inreisverbod van 3 jaar geen inbreuk op artikel 8 EVRM uitmaakt doordat niet wordt aangetoond dat verzoekster afhankelijk is van haar in België wonende zoon en schoondochter. De Staatssecretaris verwijst hiervoor naar de rechtspraak van het EHRM in Mokrani t. Frankrijk d.d. 15 juni 2003 waarbij werd gesteld dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 EVRM genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden. Uit de motivering in de beslissing d.d. 29 januari 2019 blijkt dus dat er met de concrete omstandigheden waarin verzoekster zich bevindt geenszins rekening wordt gehouden. De Staatssecretaris laat duidelijk na de impact van het reisverbod van 3 jaar op het leven van verzoekster te onderzoeken en een onderlinge afweging te maken. Een inreisverbod voor 3 jaar zou immers voor verzoekster een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengen. Zij zou immers niet alleen het contact met haar familie verliezen, doch zou ook zonder enige begeleiding en verzorging komen te vallen. Het is aldus duidelijk dat aan het gezinsleven van verzoekster voorrang moet worden verleend bij de afweging van de impact van de beslissing op haar gezinsleven en de doelstelling van de Belgische overheid om een illegaal verblijf in België tegen te gaan. Het moge derhalve duidelijk zijn dat in casu de evenredigheidstoets door de Staatssecretaris niet zorgvuldig is uitgevoerd en dat bijgevolg artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen zijn geschonden. Dat de Staatssecretaris het recht van verzoeker om te genieten van een familie- en gezinsleven schendt en derhalve artikel 8 EVRM schendt. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet, verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Deze motivering laat de verzoekende partij op voldoende wijze toe kennis te nemen van de determinerende motieven, waardoor is voldaan aan de formele motiveringsplicht.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900, RvS. 8 januari 2007, nr. 166.392). Verzoekster laat na uiteen te zetten op welke wijze de artikelen 14, 15bis, 16, 17 en 47/3 van de Vreemdelingenwet worden geschonden, zodat deze niet dienstig kunnen worden aangevoerd.

De opgeworpen schendingen dienen te worden bekeken in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet dat het volgende stelt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden. 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

2.3. Het voormeld artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet maakt een onderscheid tussen het opleggen van het inreisverbod en het bepalen van de duur ervan. In §1, eerste lid wordt gesteld dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden in elk geval. Betreffende het opleggen van het inreisverbod stelt het voormelde artikel dat dit kan in twee gevallen, waarvan er in dit geval één van toepassing is, zijnde §1, tweede lid, 2°, indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent het volgende gesteld:

"Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert sinds 1 jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene verklaart reeds een jaar in België te zijn. Betrokkene heeft zich echter niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en heeft haar verblijf op het huidige adres niet doorgegeven aan de Stad Antwerpen of de Belgische instanties.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 10.01.2019 dat haar betekend werd op 10.01.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Betrokkene weigert aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de politie van Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek aan de hand van een sefor brochure. Om deze

redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd."

Verzoekster richt zich tegen het motief betreffende het risico op onderduiken. Zij betwist niet dat zij geen gevolg heeft gegeven aan een vroegere beslissing tot verwijdering, in de zin van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Dit determinerende motief kan op zich de bestreden beslissing dragen. Derhalve moet niet worden ingegaan op het middel voor zover dat betrekking heeft op de motivering betreffende het risico op onderduiken. Dit zijn overtuigende motieven.

Indien de bestreden beslissing op verschillende motieven steunt die elk op zich de beslissing kunnen verantwoorden, moeten alle motieven onwettig zijn om een vernietiging bij gebrek aan deugdelijke motivering te verantwoorden. Het ontbreken van gegronde grieven tegen een determinerend weigeringsmotief leidt tot de noodzakelijke vaststelling dat de bestreden weigeringsbeslissing onaangetast haar geldigheid bewaart. Iedere verdere kritiek op de bestreden beslissing is dan ook in principe te beschouwen als kritiek op een overtuigend motief. De verzoekende partij heeft er geen belang bij omdat de eventuele onwettigheid van een overtuigend motief niet tot de vernietiging kan leiden.

Betreffende het verstrijken van de beroepstermijn van 30 dagen om een beroep in te dienen tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 29 januari 2019, volstaat de vaststelling dat er *"geen termijn voor vrijwillig vertrek"* gegeven is. Tevens wordt vastgesteld dat er geen vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid is ingesteld noch een beroep tot nietigverklaring is ingediend binnen de termijn van 30 dagen, zodat verzoekster niet dienstig kan aanvoeren dat deze termijn nog niet was verstreken. Zij toont haar belang bij dit argument niet aan. Bovendien kan opgemerkt worden dat de beroepstermijn van 30 dagen geen schorsende werking heeft.

Het eerste middelonderdeel kan niet worden aangenomen.

2.4. In een tweede middelonderdeel richt verzoekster zich tegen de motivering in de bestreden beslissing omtrent de duur van het inreisverbod. Zij stelt dat er geen rekening mee wordt gehouden dat zij tijdens haar gehoor heeft verklaard dat zij niemand heeft in Turkije. Verzoekster stelt dat er geen rekening is gehouden met haar concrete omstandigheden, zij zal niet enkel het contact met haar familie verliezen maar zou ook zonder enige begeleiding te komen vallen.

Omtrent de duur van het inreisverbod stelt de gemachtigde in de bestreden beslissing het volgende: *"Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar: Betrokkene woont in bij haar zoon Y(...) H(...) (...) die legaal in België verblijft. Ook haar zoon Y(...) U(...) die de Belgische nationaliteit heeft, verblijft in België. Het gegeven dat betrokkene's zonen zich in België hebben gevestigd, kan een terugkeer van betrokkene naar Turkije niet in de weg staan. Zij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van haar zonen en haar schoondochter. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar volwassen kinderen. Nergens uit het administratief dossier staat dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Een inreisverbod staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene's zonen kunnen betrokkene regelmatig komen bezoeken in Turkije en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een inreisverbod vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene. Betrokkene werd op 29.01.2019 gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaart dat ze in België is omdat ze in Turkije niemand heeft. Ze verklaart niet terug te kunnen keren omdat ze gescheiden is en zichzelf niet kan onderhouden in Turkije. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij/zij in (land waarnaar zij teruggeleid wordt) een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen*

die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar”.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en/of familie- en gezinsleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Volgens het EHRM moet er onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38; EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63). Teneinde de omvang van voornoemde verplichting te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezins- en privéleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij toont niet aan dat er hinderpalen zijn voor het leiden van een gezins- en privéleven elders. Zij haalde tijdens haar verhoor op 29 januari 2019 aan dat zij niet terug kan naar Turkije omdat zij niemand meer heeft in Turkije en zichzelf niet kan onderhouden. Haar verklaring dat zij niemand meer heeft in Turkije wordt tegengesproken door haar latere verklaring van 30 januari 2019 dat haar dochter in Izmir (Turkije) woont (zie administratief dossier, mail van sociaal assistente van 30 januari 2019). Zij heeft dus wel degelijk nog dichte familie bij wie ze terecht kan. Bovendien toont zij niet aan dat zij als volwassen vrouw niet kan werken in haar land van herkomst en zo in haar onderhoud kan voorzien. Zij gaf in haar aanvraag gezinshereniging van 10 januari 2019 aan dat zij op 15 december 2017 in België aankwam. Zij heeft dus meer dan 50 jaar in Turkije gewoond en kan dus geacht worden opnieuw een leven te leiden in Turkije, met de eventuele steun van haar dochter. Zoals de bestreden

beslissing stelt, kan de familie van verzoekster haar bezoeken in Turkije en kunnen zij contact houden via moderne communicatiemiddelen. Het feit dat verzoekster sinds 15 december 2017 in België verblijft en haar zonen reeds langere tijd in België wonen, toont aan dat een scheiding tussen haar en haar zonen geen onoverkomelijke hinderpaal is. Haar zoon H. kreeg op 4 augustus 2015 een attest van immatriculatie in België en op 19 februari 2016 een F-kaart geldig tot 5 februari 2021 en zoon U. registreerde zich op 21 juni 2011 in Antwerpen; op 16 oktober 2018 kreeg hij de Belgische nationaliteit. Bovendien woont haar dochter nog in Turkije, wat bij een verblijf in België eveneens een scheiding van haar dochter zou betekenen. Zij kan dus niet worden gevolgd dat al haar belangen in België gevestigd zijn. Zij toont geen bijkomende banden van afhankelijkheid aan met haar twee zonen die in België verblijven. Bovendien oordeelde het EHRM in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. In casu is geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Het EHRM heeft inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middelonderdeel kan niet worden aangenomen.

Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde bij het bepalen van de duur van het inreisverbod onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld, of dat hij er niet afdoende over heeft gemotiveerd. Het enig middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC